

Under en forberedende Drøftelse i Forsamlingens Bureau hævdede Sydafrikas Førstedelegerede, at da det drejede sig om et indre sydafrikansk Anliggende, kunde Sagen i Henhold til Pagtens Artikel 2. 7. Stk. ikke sættes paa Dagsordenen. Dette Synspunkt deltes dog ikke af Bureauet, som foreslog Forsamlingen, at Spørgsmaalets juridiske Side skulde behandles af 6. Udvalg, den politiske af 1. Udvalg. Af praktiske Grunde holdt de to Udvalg imidlertid Fællesmøde til Behandling af denne Sag.

Indiens Delegation foreslog, at Forsamlingen skulde erklære,

a) at den forskelsmæssige Behandling, som Sydafrika giver Asiater i Almindelighed og Indere i Særdeleshed paa Grund af disses Race, er i Strid med Pagtens Bestemmelse om Menneskerettigheder;

b) at den sydafrikanske Regerings Handlemaade og særlig dens Lovgivning vedrørende Asiaters Landerhvervelse og Indernes Stemmeret har skadet det gode Forhold mellem to Medlemsstater, og at der er Fare for en yderligere Forværring af Forholdet, med mindre der omgaaende findes en Løsning.

Under Hensyn hertil skulde Forsamlingen anmode den sydafrikanske Regering om at ændre sin Politik og Lovgivning og ved næste Samling meddele, hvad der var foretaget i saa Henseende.

Ved Forelæggelse af Resolutionen omtalte den indiske Delegation en Række Foranstaltninger, der efter dens Opfattelse var i Strid med Pagtens Principper og ligeledes med Aftaler, truffet mellem Sydafrika og Indien.

I sit Svar hævdede General *Smuts* paa Sydafrikas Vegne, at de mellem de to Lande trufne Aftaler ikke kunde betragtes som medførende traktatmæssige Forpligtelser, og at Pagtens principielle Bestemmelser om Menneskerettigheder ikke medførte nogle klart definerede Forpligtelser for Medlemsstaterne, uanset hvilke mere moralske Forpligtelser,

der iøvrigt maatte paahvile disse. I hvert Fald benægtede Taleren, at Sydafrika havde krænket nogen af de elementære Menneskerettigheder. — Uden at anerkende, at Sagen faldt ind under de Forenede Nationers Competence, vilde Sydafrika dog intet have at indvende imod, at den blev drøftet i Forsamlingen. Delegationen stillede imidlertid Forslag om, at Spørgsmaalet om, hvorvidt Sagen i det væsentlige hørte ind under Sydafrikas egen Jurisdiktion, skulde forelægges den internationale Domstol til Udtalelse.

Under de følgende Drøftelser, fik Indiens Synspunkt Støtte fra mange Sider. Nogle Delegationer gav imidlertid deres Tilslutning til Forslaget om at forelægge Sagens juridiske Side for den internationale Domstol eventuelt kunde man bede Domstolen udtale sig baade om, hvorvidt Sagen væsentlig var et indre Anliggende, om hvorvidt der forelaa en Krænkelse af fundamentale menneskelige Rettigheder, og om hvorvidt der var Tale om Brud paa traktatmæssige Forpligtelser.

De Forenede Stater, Storbritannien og Sverige forelagde i Fællesskab et Resolutionsforslag, hvorefter den mellemfolkelige Domstol skulde anmodes om en raadgivende Udtalelse.

Ved Afstemningen den 30. November blev der givet Tilslutning til et af Frankrig og Mexico stillet Forslag, der ikke indeholdt noget Forslag om Henvendelse til den mellemfolkelige Domstol. Det blev vedtaget med 24 Stemmer mod 19, idet 6 Delegationer (deriblandt den danske) afholdt sig fra at stemme.

I Plenarforsamlingen godkendtes Forslaget den 8. December med 31 Stemmer mod 15, idet 6 (deriblandt Danmark) undlod at stemme. I Forvejen havde Forsamlingen med 31 Stemmer (deriblandt Island og Norge) mod 21 (deriblandt Danmark og Sverige), idet 2 undlod at stemme, forkastet et sydafrikansk Forslag om Henvendelse til den mellemfolkelige Domstol.